

155
„הרימו העוגן!“ בשיוון נפש מתבוננת עדן באניה המתכוננת לצאת למסע הרפתקאות בין חופים עוינים, לקראת סערות הטבע ויצרי האדם, אל חוף הבתולין איי-שם בצפון...

אחרון המטען מובל לאניה —

כל הסחורה כבר נמצאת בבטן האניה. מחכים רק למר מילמן, שבחר לו דרך בלתי-רגילה במקצת לעלות על אניתו „שלו“. היה זה רגע גאה בחייו של „המשוגע לדבר“, העלו במוחו זכרונות מן הימים שדפק על הדלתות ולא נענה?

רת. שוב התהפך העולם. הים סער כאלף שדים, ולא התקדמנו. יכולת לצאת מה-אניה וללכת ברגל במהירות גדולה יותר מקצב האניה. התחבאנו מאחרי ראס ראזאיה, שהיא כמאה מיל צפונית מפורט סודאן. ושם מצאנו שהמנוע התקלקל.

האמריקאי והקפיטן ירדו לחוף, מצ-או מכונית משא, נסעו 140 ק"מ, בדרך לפורט סודאן, ללא כביש ושביל, וחזרו משם באותו יום בידים ריקות. לא מצאו חלקי מנוע. ולאחר שהדולרים לא הועילו החלטנו לנסות קצת זיעה. זה הפך זיעה רבה, ובסוף איך שהוא תיקנו, והאניה זוה, ושוב היתה סערה

ראיתי כבר בימי משוגעים רבים, אבל כאלה עוד לא. באו עשרות ומאות לשפת הים וצעקו ושמתו, רקדו ושרו. ואלה שנסעו אתנו ירדו לחוף ואחד או שנים מהם כרעו על האדמה ונשקוה. **והפריקה** יצחק צייניק חכה לאניה באילת. הוא הכין שם בעזרת חיל ההנדסה מוח וארגן את הפריקה. בהתלהבות גדולה עבדו גם אנשי חיל הים וחיילי המקום כדי לפרק את המשא.

אחרי מספר שעות ראינו מרחוק את סוף המפרץ. **אנית מרחמה בריטית** אולם באותו רגע קרה משהו לא כל כך נוח. באה לקראתנו אנית מלחמה בריטית והתחילה לאותת. הקפיטן שלנו קלל באיטלקית, ואנחנו שתקנו. מתברר שהקפיטן צדק. כי אחרי שהרים את כתפיו בתנועה של „מה'אכפת-לי“, פני-חה האניה והתנדפה. אחרי כשעה הגענו למקום הנקרא אילת.

בדרך, ונסינו למצוא מחסה ליד החוף, אולם משקרבה האניה לחוף נתגלתה שם קבוצת רוכבי גמלים וזה כנראה הפ-חיד את אנשינו והמשכנו בדרך. נו, זה היה שמת. וכשהגענו למפרץ סואץ התבלבלתי בכלל. במקום להכנס למפרץ, ססינו למיצר צדדי, אני טרפרייז, הידוע כמסוכן מאד לאניות, בגלל זרם המים החזק. עברנו את המי-צר בשמונה שעות. ובאמצע המאבק עם הזרם, נתקלקלו כמובן המנועים.

רעים למקצוע — על סיפון לוצייה מתידדים מלחים-ישראליים, סודאניים ואיטלקיים. קשר עמוק ביניהם — היס. זה הפתח למזבח, לאסיה, לעולם חדש. ברגע זה של התלהבות בסוחים הכל: עציון-גבר התניכית שוב תהיה נמל!

„מה חשבתם עינינו?“ — באילת יש הכל, מזה, מחסנים, שלטונות נמל ובית מלחים. — אמנם רק בזעיר אנפין, אולם כל התחלה קשה. המזח הוקם בין לילה ע"י „רשות-הנגב“, שבעזרתה בוצעה הנסיעה ההיסטורית של לוצייה.

